

Tamás Kincső

A TENGER

- Elválok - mondja Ágnes. Vörös fürtjeit meglibbenti a nyugati szél.

A nap éppen hanyatlik a tengerbe. Gyerekek játszanak a homokban, két anyuka mellettük, az apák a közeli kocsmá teraszáról vigyázzák a csapatot. A temérdek napsütés, az égbolttal a végtelenben találkozó tenger, a kifogyhatatlan és mindenüvé befurakodó homok, az elemek ipari mennyisége a szabadság érzetével ajándékozza meg a nyaraló családokat. A közös kirándulás első napjaiban tíznél is több gyerek gyűlt össze, majd két család más irányba vette az útját, utolsó napra hatan maradtak. A hangzavar, a gyerekek közti feszültség érezhetően csökkent.

István számított rá. Ágnes férje nem tartott a családdal. A legnagyobb lány is otthon maradt, ő már saját útját járja. A legkisebb Istvánkával egyidős. Most együtt építik a homokvárat, küzdenek a hullámokkal. A tengerhez túlságosan közel épült a vár, a hullámok bele-belenyalnak a két szélső bástyába. Isti rendületlenül ássa a vizesárkot, hogy az építményt védje, a tengervizet elterelje. Réka, Ágnes legkisebb leánya kagylókkal díszíti a tornyokat, mint aki nem akarja tudomásul venni, hogy a vár épségét végveszély fenyegeti. Amikor nekifogtak, a tenger fehéren habzó szegélye öt-hét méternél is messzibb volt, a felkerekedő nyugati szél estére magas hullámokat küld, hogy rombolják le a homokvárat, reggelre nyoma se maradjon. Új nap, új part, a szél, a víz és a homok nem alkuszik.

- Réka, segíts! - szól a fiú kétségbeesetten. - Ha nem csinálunk valamit, oda a várunk!

- Majd holnap kijavítjuk - válaszol a kislány. Piros szoknyácskája vizes, a tenger barnára sült lábfejét nyaldossa. A legszebb kagylókkal körberakja a tornyot, a torony tetejére csavaros csigák kerülnek, csúcsukkal kifelé. Elégedetten szemléli a nagy munka eredményét. Istvánka sáncol, ás, karja könyékig homokos, körme alatt sérti már mind a tíz ujját. Bármekkora hosszú, bármilyen mély az árok, a tenger hullámait nem nyeli. Stratégiát vált: homokot hord. Gátat épít.

A férfi félszeggel a fiút nézi, meg a kislányt a homokvár körül. A másik négy gyerek, köztük Ágnes nagyobbik lánya, néhány lépéssel odébb, egymással szemben, valami fontosról beszélhet, mert arcuk igen komoly. Kezük külön életet él, a meleg homokban matat, elkülöníti a szárazat a nedvestől, betemeti, majd kitakarja az apró, meztelen gyereklábfejeket.

Tenyérével óvva a lángot, rágyújt.

- Értem - válaszolja az első kifújt füsttel.

A nő rakoncátlan vörös tincseit, amelyek eddig arcát takarták, hátrafogja.

- Ennyi? - néz a férfitra kérdően.

- Mit vársz? Mit mondjak? Felnöttek vagyunk, mindenki csinál, amit akar.

Ágnes csatot szúr a hajába. Fél siker a szél cibálta vörös tincsek ellen.

- Én téged akarok - mondja. - Úgy volt, hogy összeházasodunk.

István magában káromkodik, mert egyszer valóban azt mondta, elveszi a nőt feleségül. Szidja magát a meggondolatlanságáért. De az nem most volt, azóta sok minden változott.

- Hát én nem válok, az biztos. Vetesd el magad Lórral, ő volt a pasid az elmúlt fél évben.

Ágnes nyelget.

- Valaki kellett, amíg te visszamentél a feleségedhez. Nem bírom a magányt.

- Ágnes, ott a férjed, akit magasról leszarsz. Minden este fölmeleg, hogy a gyerekeidnek mesét olvasson. Gondolom, utána dugtok is egyet. Milyen magányról beszélsz? Te a szexhiányt nem bírod, nem a magányt. Hányszor aludt ott, mióta külön laktok? S hány Lóri? S mit gondolsz minderről a gyerekeid, hm? Mit gondolsz a nagylányod, aki mindent lát, mindent tud? A gyerekek nem hülyék.

István tudja, hol a nő kényes pontja. Egyenesen oda dő. Nem kell elvált nő. Az elvált nőt nincs kihez hazaküldeni. Nem feszeng, gondolatait könnyedén eltereli. Gabriela jut eszébe, vajon merre jár, mit csinál a meleg nyári estéken. Hirtelen féltékenység tör rá. Legszívesebben kocsiba vágná a gyereket, és hazaszáguldana. Nyolc óra az út hazáig. Reggelre tervezte az indulást.

Ágnes hajtűje kilazul, a tincsek ismét az arcában cikáznak. Nem fogja vissza a haját, mert szeme tele könnyel, hamarosan elindulnak lefelé az arcán. Büszkesége annál nagyobb, minthogy sírással próbáljon hatni a férfira. István elnyomja a cigarettát. Figyeli, a nő bánata mikor csap át visszafojthatatlan zokogásba. Nem hiányzik jelenet, sem kérdező, értetlenkedő gyerekek. Eddig minden rendben, lefoglalja őket a tenger, nem látnak, nem hallanak.

Látván, hogy a nő meglepően jól uralkodik magán, átöleli a vállát.

- Gyere, nézzük meg a homokvárat, aztán fekvés. Kint is alhatunk, mára csillagos eget jósolnak, holnap ér ide az eső. Veszek egy üveg jó vörösbort. Mit szólsz? Iszunk egy üveg jó bort, mint régen. Vagy kettőt. Aztán szeretkezünk egy nagyot, aztán meg alvás, mert holnap mindketten vezetünk, és épen haza kell érni.

Ágnes letörüli könnyeit, feláll, igazít a szoknyául szolgáló vékony, rojtos szélű, piros kendőn. István indul a gyerekek felé. Sötétedik, az esthajnalcsillag magasan ragyog az égen. Alatta a hold, éppen a lenyugvó nappal átellenben emeli teli képét a tenger fölé. Nyugaton megjelennek az első felhők. A front, amit István telefonja jelez, és amihez a nyaralást igazította, lassan kúszik a nyaralók fölé.

Istvánka kétségbeesetten harcol a hullámokkal. Kétségbeesett és dühös. Nem a tengerre haragszik, hanem a kislányra, amiért nem segít védeni a várat. Nem érti, hogyan bíbelődhet a díszítéssel, amikor ekkora veszély fenyegeti az építményt. Reggeltől dolgoznak rajta. A vár veteményeskertjét, kápolnáját már elvitte a víz.

- Gyere, hadd a bánatba. Jövőre majd távolabb építitek a várat.

- De hát csak itt elég vizes a homok! Apa, te tudod egyáltalán, mennyi víz kell egy homokvárhoz?

István nem tudja. De azt látja, hogy a gyerekek aludni kell, estére a maradék türelmüket is kiszívja a tenger sós szele, a nap, a víz. A fiú ledobja a lapátot, indul az apja felé. Utolsó mozdulatával belerúg az egyetlen épen maradt vártoronyba, a gondosan tűzdelt hosszú tengeri csigák szanaszét repülnek. Akkor se a tenger, inkább ő.

Réka anyjára néz. Nem érti. A nő legyint. „Hagyd!” – súgja. A romok fölé hajolva segít kiválogatni a kislány kedvenc csavaros csigáit.